

Thoughts on Practices, Art and Body through the Peripatetic Experience

Yannis Ziogas, Geert Vermeire

Walking Art is developed within a multilevel expressive and contemplative framework. It is shaped by the body that walks and wanders and, beyond that, from community. The body becomes the sensor that interacts with the environment. Contemporary approaches of Walking Arts refer to promenadology and to other scientific fields such as psychogeography, where the body becomes a substantive instrument for observation, capable of improving the ways we are interpreting society. Via a process of osmosis, contemporary phenomenology of the body reshapes social space as a field of sensory transparency. Wandering bodies are shaping a nomadic version of human dialogue illuminating the porous sentiments of our existence.

Does Walking art function in relation to other forms of artistic expression? Is Walking the medium and at the same time the outcome when a human moves in space, functioning as a sensor of ideas, experiences, occurrences, transformed into a Walking Body?" This triadic character (Practices/Art/Bodies) constitutes the elementary structure of the development of contemporary Walking Art.

The places where people walk may be reconstituted as areas for contemporary visual research. The location of every territory encompasses a particular meeting point where cultures, history, social groups, the natural environment interact with a Walking Body's energy.

Today's Walking Art attains a triadic status: it is a visual proposal of the interaction between Art and society. It proposes a process that transforms a topos, such as Prespes, into to an open field of experimental artistic expressions. It initiates the interaction of ideas through the culture of praxis that is connected to the understanding, and if possible, to the improvement of social reality.

Σκέψεις για τις Πρακτικές, την Τέχνη και το Σώμα μέσα από την Περιπατητική εμπειρία

Γιάννης Ζιώγας, Geert Vermeire

Η Περιπατητική Τέχνη (Walking Art) αναπτύσσεται μέσα σε ένα πολυεπίπεδο εκφραστικό και στοχαστικό πλαίσιο. Σχηματίζεται από το σώμα που περπατά και πλανιέται, αλλά και πέρα από αυτό, προς την κοινότητα. Το σώμα γίνεται ο ανιχνευτής που αλληλεπιδρά με το περιβάλλον. Οι σύγχρονες εκδοχές της Περιπατητικής Τέχνης παραπέμπουν στην promenadology, αλλά και σε άλλα επιστημονικά πεδία όπως την ψυχογεωγραφία, όπου το περιπατούν σώμα καθίσταται ένα ουσιαστικό εργαλείο παρατήρησης, ικανό να βελτιώσει τους τρόπους με τους οποίους ερμηνεύουμε την κοινωνία. Μέσα από μια διαδικασία ώσμωσης, η σύγχρονη φαινομενολογία του σώματος επαναπροσδιορίζει τον κοινωνικό χώρο ως ένα πεδίο συναισθηματικής διαφάνειας. Περιπλανώμενα και άστεγα σώματα σχηματίζουν μια νομαδική εκδοχή ενός ανθρώπινου διαλόγου φωτίζοντας τα πορώδη συναισθήματα της ύπαρξής μας.

Λειτουργεί άραγε η Περιπατητική Τέχνη υβριδικά διαδρώντας με άλλες μορφές καλλιτεχνικής έκφρασης; Είναι το Περπάτημα το μέσο και ταυτόχρονα το αποτέλεσμα, των προσεγγίσεων με τις οποίες ο άνθρωπος (και οι άνθρωποι) κινείται μέσα στο χώρο ως ανιχνευτής ιδεών, εμπειριών και συμβάντων και μεταμορφώνεται σε Περιπατητικό Σώμα; Αυτή η τριαδικότητα (Πρακτικές/Τέχνη/Σώματα) αποτελεί τη βασική δομή ανάπτυξης μιας σύγχρονης Περιπατητικής Τέχνης.

Οι τόποι όπου αναπτύσσονται περιπατητικές πρακτικές μετασχηματίζονται σε σημεία σύγχρονης εικαστικής έρευνας: η τοποθεσία της κάθε περιοχής δημιουργεί ένα ιδιαίτερο σημείο συνάντησης όπου οι πολιτισμοί, η ιστορία, οι κοινωνικές ομάδες, το φυσικό περιβάλλον αλληλεπιδρούν με την ενεργειακή ένταση που εκκινεί από τις διαδρομές που διανύει το σώμα.

Η Περιπατητική Τέχνη του σήμερα αποκτά τριαδική υπόσταση, και αποτελεί μια εικαστική πρόταση διάδρασης της Τέχνης με την κοινωνία. Προτείνει μια διαδικασία που μεταμορφώνει έναν τόπο, όπως για παράδειγμα τις Πρέσπες, σε ένα ανοικτό πεδίο πειραματικών καλλιτεχνικών εκφράσεων. Οι Περιπατητικές Πρακτικές/Περιπατητική Τέχνη/Περιπατητικά Σώματα επιτρέπουν στους ανθρώπους/ανιχνευτές να κινηθούν πέρα από τα όρια των συνόρων, των όποιων συνόρων, και ωθούν τις ιδέες να διαδράσουν μέσα στον πολιτισμό της πράξης που συνδέεται με την κατανόηση και, εάν είναι δυνατόν, με τη βελτίωση της κοινωνικής πραγματικότητας.